

DE GENEZENDE KRACHT VAN KARMELVERZEN

Mijn moeder was de gelegheidsdichteres van de familie. Huwelijken, eerste en plechtige communies, jubileums, verjaardagen... Ze was nooit te beroerd om er ritmische versjes over te schrijven. Ze was ook sterk in conversaties op rijm. Je zei of vroeg haar iets en zij antwoordde in versvorm. Ik probeerde het ook maar moest altijd veel langer nadenken dan zij. Nadat ik naar Brussel was verhuisd, schreven we elkaar brieven. Brieven in proza met, van haar kant, af en toe een stuk in dichtvorm. We hielden het lang vol. De oogst zit al jaren in kartonnen dozen. Ik wil ze klasseren, maar geraak nooit verder dan het lezen van een paar brieven. Die zetten me aan het dromen en jagen mijn goede voornemens op de vlucht. Vandaag vond ik een brief die ze had geschreven vanuit het ziekenhuis waar ze herstelde van een galoperatie. Door complicaties moest ze langer blijven en dat ging haar slecht af. Ik raadde haar aan die frustraties op te schrijven. En waarom niet in dichtvorm, zoals vroeger? Dat deed ze en die versjes hou ik nu in mijn hand. Ik lees de rijmpjes en meteen maakt mijn lang geheugen een grote sprong naar het verleden. Ik ben weer in de ziekenkamer, de volgeschreven velletjes liggen op een tafeltje naast een kommetje vol kersen. Zo kort na haar operatie, mag mijn moeder er niet van eten. Ze gebiedt mij er wat te nemen en te luisteren naar wat ze geschreven heeft. Daar gaat ze:

**Schrijf een dichtje, zei mijn dochter,
als je toch niet slapen kan,
en zo maak je zonder twijfel,
er het allerbeste van.**

**Maar mijn ziel voelt niets voor dichten,
sinds ik ziek en stijf en stram,
met een koppig grote galsteen
hier in 't ziekenhuis toekwam.**

Zo gaat het nog even door. Als ze klaar is, kijkt ze me samenzweerderig aan en vraagt op de ritmische toon die ik meteen herken:

Heb je ooit al zo'n flodderige rijmpjes gehoord?

Ze kijkt me afwachtend aan. Ik neem de handschoen op, denk na en zeg:

Het is karamel, maar van 'n best goeie soort.

En weer zij:

Karamelverzen helpen om te genezen.

En ik:

Dit mag dus nog lang niet jouw zwanenzang wezen.

Er is een verpleegster binnengekomen. Ze heeft de laatste twee regels gehoord en knikt ons glimlachend toe. Waarop mijn moeder plechtig reciteert:

Mijn nachtverpleegster is weer daar

Er liggen kersen voor haar klaar

Ze wil ze nooit als ik het vraag

Maar misschien lukt het wel vandaag.

De verpleegster doet zwijgend haar werk. Aan de deur draait ze zich naar mijn moeder toe en zegt:

Dit is de tijd van krieken en kersen,

En klinkt al wat we zeggen, als prachtige verzen.

De deur valt achter haar dicht. Mijn moeder kijkt me glunderend aan: 'Een zusterziel', fluistert zij.

Haar verblijf in het ziekenhuis kan niet meer stuk.

T.S.